

SI ENS CREMEM, US CREMAREU AMB NOSALTRES

ELS JOCS DE LA FAM III
L'OCCELL DE LA REVOLTA

SUZANNE COLLINS

Suzanne Collins

Els Jocs de la Fam III
L'ocell de la revolta

Traducció d'Armand Carabén

Fanbooks

Títol original: *The Hunger Games. Mockingjay*

© Suzanne Collins, 2010

© Scholastic Press, 2010

© de la traducció: Armand Carabén, 2010

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

© Imatge de la coberta: Tim O'Brien

© Disseny de la coberta: Scholastic UK

Imatge reproduïda amb l'autorització de Scholastic Ltd.

La primera edició d'aquesta obra va ser publicada
el setembre del 2010 per Estrella Polar.

www.fanbooks.cat

Primera edició en aquest segell: juliol del 2013

Primera edició en aquesta presentació: maig del 2020

ISBN: 978-84-17515-95-9

Dipòsit legal: B. 7.329-2020

Impress a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

EM MIRO LES SABATES i veig com una fina capa de cendra es va dipositant sobre el cuir gastat. Aquí és on hi havia el llit que compartia amb la meva germana, la Prim. Allà hi havia la taula de la cuina. Els maons de la xemeneia, reduïda a una pila de runa carbonitzada, són el punt de referència per a la resta de la casa. Com podria orientar-me sinó en aquest mar de grisor?

Gairebé no queda res del Districte 12. Fa un mes, les bombes incendiàries del Capitoli van destruir les cases dels pobres miners de carbó de la Costura, les botigues de la ciutat i fins i tot el Palau de Justícia. L'única zona que es va escapar de la incineració va ser Ciutat Victòria. No sé exactament per què. Potser perquè si algú del Capitoli es veu obligat a venir aquí per feina tingui un lloc agradable on estar-se. Un reporter excèntric. Un comitè enviat per avaluar l'estat de les mines de carbó. Un esquadró de Pacificadors per controlar el retorn dels refugiats.

Però ningú no ho ha fet per tornar-hi, com jo. I només és per a una visita breu. Les autoritats del Districte 13 estaven en contra del meu retorn. Ho veien com una tasca sense sentit i costosa, tenint en compte que tinc almenys una dotzena d'hovercrafts invisibles que em sobrevolen en cercles per protegir-me i que aquí no hi ha res per des-

cobrir de nou. Jo ho sabia, però. I ho vaig posar com a condició per cooperar amb qualsevol dels seus plans.

Finalment, en Plutarc Heavensbee, el jutge en cap que havia organitzat la rebel·lió al Capitoli, va aixecar les mans.

—Deixeu-l'hi anar! Val més perdre un dia que un mes sencer. Potser una petita visita al 12 és el que necessita per conve'nç's que estem en el mateix bàndol.

El mateix bàndol. Un dolor em punxa la templa esquerra, contra la qual pressiono la mà. Va ser just en aquest punt que la Johanna Mason em va colpejar amb la bobina de filferro. Els records giravolten mentre intento separar el que és veritable del que és fals. Quina sèrie d'esdeveniments m'han portat a estar-me aquí dreta entre les runes de la meua ciutat? Es fa difícil de dir perquè els efectes de la commoció no m'han desaparegut del tot i els meus pensaments encara tendeixen a barrejar-se. A més, els medicaments que utilitzen per controlar el dolor i l'humor de vegades em fan veure coses estranyes. Sospito. Encara no estic del tot convençuda que estigués al·lucinant la nit en què el terra de la meua habitació a l'hospital es va transformar en una catifa de serps que es retorçaven.

Faig servir una tècnica que em va suggerir un dels metges. Començo amb les coses que sé que són certes i treballa amb les més complicades. La llista em comença a rodar al cap...

Em dic Katniss Everdeen. Tinc disset anys. Casa meua és el Districte 12. Vaig participar als Jocs de la Fam. Me'n vaig escapar. El Capitoli m'odia. En Peeta va ser fet presoner. Es creu que és mort. El més probable és que sigui mort. Probablement és millor que sigui mort...

—Katniss, vols que baixi amb tu?

La veu del meu millor amic, en Gale, m'arriba a través de l'auricular que els rebels han insistit que utilitzi. És a dalt d'un hovercraft i observa atentament els meus moviments, preparat per llançar-se en cas que alguna cosa no rutlli. M'adono que estic ajupida amb els colzes recolzats a les cuixes i el cap entre les mans. Deu semblar que estic a punt de patir alguna mena de crisi. Però això no passarà. No pas ara que m'estan retirant la medicació.

Em reincorpo i faig un gest amb la mà per refusar el seu oferiment.

—No cal, em trobo bé.

Com per reforçar el que dic, començo a sortir de la meva antiga casa i faig cap al poble. En Gale ja havia demanat que el deixessin baixar al 12 amb mi, però no va forçar la situació quan jo vaig rebutjar la seva companyia. Ell entén que no vulgui que ningú m'acompanyi avui. Ni tan sols ell. Hi ha excursions que un ha d'emprendre tot sol.

L'estiu ha estat abrusador, i tan sec com un os vell. No hi ha hagut gairebé cap dia de pluja que destorbés les piles de cendra formades després de l'atac. Aquestes es mouen d'aquí cap allà, com a reacció als meus passos. No hi ha gens de brisa que les dispersi. Mantinc els ulls en el que recordo que era el camí, perquè quan he aterrat al prat, ho he fet sense cura i he anat a parar sobre una pedra. El que passa és que no era cap pedra, era el crani d'algú. Ha rodolat i ha rodolat fins que ha aterrat cap per amunt, i durant una bona estona no he pogut deixar de mirar-li les dents, bo i preguntant-me de qui devien ser i pensant que les meves probablement presentarien el mateix aspecte en circumstàncies similars.

Em fixo en la carretera per costum, però no és cap bona idea, perquè està plena de les restes dels qui van intentar fugir. Alguns han quedat completament incinerats. Però els altres, probablement aclaparats pel fum, van escapar del pitjor de les flames i la diversitat de fortors obeeix als diferents estats de descomposició que pateixen, convertits en àpat per als carronyaires i coberts de mosques. «T'he matat jo», penso mentre deixo una pila enrere. «I a tu. I a tu».

Perquè ho vaig fer jo. Ho va fer la meua fletxa, adreçada a l'esquerda del camp de força al voltant de l'arena, que va provocar aquesta tempesta de revenja. Que va provocar el caos per tot Panem.

Sento al meu cap les paraules del president Snow, pronunciades el matí en què començava la Gira de la Victòria. *Katniss Everdeen, la noia en flames, has encès una espurna que, si no s'apaga, pot créixer fins a convertir-se en l'infern que destrueixi Panem.* Resulta que no estava exagerant i que no sols mirava d'espantar-me. Potser el que feia era intentar d'incloure'm sincerament entre els seus aliats. Però jo ja havia posat una cosa en moviment que no tenia cap capacitat de controlar.

«Crema. Encara crema», penso atordida. Els incendis al cinturó negre de les mines de carbó encara fumegen al lluny. No queda ningú de qui preocupar-se, però. Més del noranta per cent de la població del districte és morta. Els altres vuit-cents si fa no fa són refugiats al Districte 13 —pel que fa a mi, és el mateix que haver-se quedat sense llar per sempre.

Sé que no hauria de pensar així; que hauria d'estar agraïda per la manera com ens han rebut al 13. Malalts,

ferits, morts de fam i amb les mans buides. No obstant això, no puc evitar pensar que el Districte 13 ha estat clau en la destrucció del 12. Això no m'eximeix de culpa a mi, hi ha un munt de culpes per repartir. Però sense ells, jo no hauria format part de cap pla global per enderrocar el Capitoli ni hauria tingut els mitjans per fer-ho.

Els ciutadans del Districte 12 no tenien cap moviment propi de resistència organitzada. Ja no diguem un pla com aquest. Només van tenir la desgràcia de tenir-me a mi. Alguns supervivents creuen de tota manera que han tingut sort d'haver-se alliberat del Districte 12. D'escapar-se de la fam i l'opressió inacabable, de les mines com trampes mortals i del flagell del nostre últim pacificador en cap, en Romulus Thread. Ara tenen una nova llar on tot sembla meravellós, sobretot tenint en compte que, fins no fa gaire, ni tan sols sabien que el Districte 13 encara existia.

El mèrit de l'evacuació dels supervivents ha caigut sobre en Gale, encara que ell es mostri molt reticent a acceptar-ho. Tan aviat com es va acabar l'Extinció Especial —tan aviat com m'havien elevat de l'arena— van tallar l'electricitat al Districte 12, els televisors van perdre la imatge, i la Costura va arribar a ser tan silenciosa que la gent podia escoltar els batecs del cor dels altres. Ningú va fer res per protestar ni per celebrar el que havia succeït a l'arena. En comptes d'això, al cap de quinze minuts el cel es va omplir d'aerolliscadors i les bombes van començar a ploure.

Va ser en Gale qui va pensar en el prat, un dels pocs llocs que no estava atapeït de cases velles de fusta amb pols de carbó incrustat. Va guiar els que va poder en aquella direcció, incloent-hi la meua mare i la Prim. Va formar

l'equip que va enderrocar la tanca —aleshores tan sols una inofensiva barrera de malla, amb l'electricitat apagada— i va dirigir la gent cap al bosc. Els va portar cap a l'únic lloc que podia, el llac que m'havia ensenyat el pare quan era petita. I va ser des d'allà que van veure les flames al lluny que es menjaven tot el que coneixien del món.

A l'alba, els atacants feia estona que havien marxat, els incendis s'extingien, els ressagats eren rodejats. La meva mare i la Prim van instal·lar una àrea mèdica per als ferits i van fer mans i mànigues per tractar-los amb el que recollien als boscos. En Gale disposava de dos equipaments d'arcs i fletxes, un ganivet de caça, una xarxa de pesca i més de vuit-centes persones terroritzades que calia alimentar. Amb l'ajuda dels que estaven sans, van aconseguir aguantar tres dies. I va ser llavors que inesperadament va acudir l'hovercraft a evacuar-los cap al Districte 13, on es van poder rentar tant com van voler, es van instal·lar en apartaments blancs i nets, van disposar d'un munt de roba i van poder gaudir de tres àpats al dia. Els apartaments tenien el desavantatge d'estar sota terra, i la roba de tothom era idèntica i el menjar no gaire bo, però per als refugiats del 12 eren inconvenients menors. Estaven fora de perill. Els ateniën. Eren vius i els havien acollit amb alegria.

L'entusiasme del 13 es va interpretar com a bona fe. Però un home anomenat Dalton, un refugiats del Districte 10 que havia aconseguit arribar a peu al 13 uns quants anys enrere, va filtrar el que per a mi era el motiu real de la calorosa acollida.

—Us necessiten. Com a mi. Ens necessiten a tots. Fa un temps, es va produir una mena d'epidèmia de verola

que va matar un munt de gent i en va deixar molta més estèril. Necessiten nou bestiar de cria. Així és com ens veuen.

Al 10, en Dalton havia treballat en una granja ramadera. Hi ajudava a mantenir la diversitat genètica del ramat amb la implantació d'embrions congelats de vacum. És molt probable que tingui raó sobre el 13, ja que no he vist gaire quixalla corrent pel voltant. Però i què? No ens han tingut en cap corral, ens formen per a la feina, ens eduquen els nens. Als més grans de catorze se'ls ha permès entrar a l'exèrcit amb rang i hi són tractats amb respecte, com a «soldats». A tots els refugiats les autoritats del 13 els han concedit automàticament la ciutadania.

No obstant això, els odio. Però és que ara gairebé odio a tothom. A mi mateixa més que a ningú.

La superfície sota els meus peus s'endureix, i sota la catifa de cendres, noto les llambordes de la plaça. Al voltant del perímetre es dibuixa una frontera poc profunda amb les restes de les botigues que s'hi havien aixecat. Un munt de runa ennegrida ha substituït el Palau de Justícia. Vaig fins al lloc aproximat on la família d'en Peeta havia tingut la fleca. No en queda gaire res a part de la massa fosa del forn. Els pares d'en Peeta, els seus dos germans grans... Cap d'ells no ha arribat fins al 13. Menys d'una dotzena dels qui passaven per gent benestant del Districte 12 s'han escapat del foc. En Peeta no tindria cap raó per tornar a casa. Tret de mi...

M'allunyo del forn i ensopego amb alguna cosa, perdo l'equilibri, i caic de cul sobre un tros de metall escalfat pel sol. Miro d'imaginar-me què era, llavors recordo les darreres innovacions a la plaça. El patíbul, els llocs de guaita,

i això, les restes de la forca. Dolent. Això és dolent. Em retorna el flux d'imatges que em turmenta, desperta o adormida. En Peeta sotmès a tortura —ofegat, cremat, tallat, electrocutat, mutilat, colpejat— mentre el Capitoli intenta obtenir una informació sobre la revolta que ell desco-neix. Tanco els ulls i provo d'arribar fins a ell a través dels centenars i centenars de quilòmetres, per introduir els meus pensaments a la seva ment, per fer-li saber que no està sol. Però hi està. I no puc ajudar-lo.

Corro. Lluny de la plaça i cap a l'únic lloc que el foc no ha destruït. Deixo enrere les restes de la casa de l'alcalde, on vivia la meva amiga Madge. No sé res d'ella ni de la seva família. Van ser evacuats al Capitoli gràcies a la bona posició del seu pare, o els van abandonar a les flames? Les cendres voleien al meu voltant, i m'estiro la vora de la camisa cap a la boca. No em preocupa el que respiro, sinó la persona que amenaça d'ofegar-me.

L'herba ha estat cremada i la neu grisa també ha caigut aquí, però les boniques dotze cases de Ciutat Victòria semblen intactes. Faig un volt fins a la casa on vaig viure l'any passat, tanco la porta darrere meu i m'hi repenjo d'esquena. El lloc sembla intacte. Net. Inquietantment tranquil. Per què he hagut de tornar al 12? Com podria, aquesta visita, ajudar-me a respondre la pregunta que em persegueix?

—Què faré ara? —xiuxiuejo a les parets. Perquè realment no ho sé.

La gent continua parlant de mi i parlant, parlant, parlant. En Plutarc Heavensbee. La seva calculadora as-sistent, la Fúlvia Cardew. Un guirigall de dirigents de districte. Els oficials militars. Però no l'Alma Coin, la

presidenta del 13, que només mira. Té més o menys cinquanta anys, amb uns cabells grisos que li cauen en una cascada sense interrupció sobre les espatlles. Estic bastant fascinada per aquests cabells, tan uniformes, sense cap falla, cap taca, cap punta desarreglada. Té els ulls de color gris, però no és el color dels ulls de la gent de la Costura. Els seus són molt pàl·lids, com si els haguessin xuclat gairebé tot el color. Són de color de calamarsa a punt de fondre's.

El que volen de mi és que adopti sense embuts el paper que m'han dissenyat expressament. El de símbol de la revolució. La muntagarlaire. No n'hi ha prou del que he fet en el passat, de desafiar el Capitoli als Jocs, de proporcionar un estendard. Ara m'he de convertir en el líder real, en la cara, en la veu, en l'encarnació de la revolució. La persona amb qui els districtes —la majoria dels quals ara estan obertament en guerra contra el Capitoli— poden comptar perquè els obri el camí de la victòria. No ho he de fer pas sola, és clar. Tenen tot un equip de persones que tindran cura de mi, que em vestiran, que m'escriuran els discursos, que m'organitzaran les aparicions —no es pot dir que no em soni horriblement familiar— i tot el que he de fer és interpretar el meu paper. De vegades me'ls escolto i de vegades em limito a observar la línia perfecta dels cabells de la Coin i miro de decidir si és una perruca. Finalment, abandono la sala perquè començo a tenir el cap com un timbal, o perquè és hora de dinar, o perquè si no pujo a la superfície em tornaré boja. No em molesto a dir-los res. Senzillament m'aixeco i me'n vaig.

Ahir a la tarda, quan la porta es va tancar darrere meu, vaig sentir dir a la Coin:

—Ja us vaig dir que hauríem d'haver rescatat primer el noi.

Això volia dir en Peeta. No podria estar-hi més d'acord. Hauria estat un excel·lent portaveu.

I qui van anar a pescar a l'arena en lloc seu? A mi, que sóc reticent a cooperar. En Beetee, un inventor veterà del 3, que poques vegades veig perquè el van ficar a desenvolupar armament el mateix minut en què va poder seure en posició vertical. Literalment, van empènyer la seva llitera cap a una àrea restringida i ara només apareix de tant en tant a l'hora dels àpats. És molt intel·ligent i està molt disposat a ajudar la causa, i no és un material realment ignífug. Després hi ha en Finnick Odair, el símbol sexual del districte de la pesca, que va mantenir en Peeta amb vida a l'arena quan jo no podia. També volen transformar en Finnick en un líder rebel, però primer hauran d'aconseguir que es quedi despert durant més de cinc minuts. Fins i tot quan és conscient, se li han de dir les coses tres vegades perquè li arribin al cervell. Els metges diuen que és per culpa de la descàrrega elèctrica que va rebre a l'arena, però jo sé que és molt més complicat que això. Sé que en Finnick no es pot centrar en res del 13 perquè està maldant per saber què està succeint al Capitoli amb l'Annie, la noia boja del seu districte que és l'única persona a la terra que estima.

Tot i les serioses reserves, he de perdonar en Finnick pel seu paper en la conspiració que em va portar aquí. Ell, almenys, és mínimament conscient del que estic vivint jo. I, a més, em caldria massa energia per estar enfadada amb algú que plora tant.

Baixo cap a la part de baix sigil·losament, no vull fer cap soroll. Arreplego uns quants records: una foto dels

meus pares el dia del seu casament, una cinta blava per als cabells de la Prim, el llibre de plantes medicinals i comestibles de la família. El llibre cau per una pàgina oberta amb flors grogues i el tanco ràpidament perquè va ser el pinzell d'en Peeta el que les va pintar.

Què he de fer?

Té cap sentit fer alguna cosa? La meva mare, la meva germana i la família d'en Gale es troben fora de perill. Pel que fa a la resta de la gent del 12, o bé estan morts i enterrats, cosa que és irreversible, o bé estan protegits al 13. Això ens deixa els rebels dels districtes. Odio el Capitoli, és clar, però tampoc no crec que jo, en convertir-me en la muntagarlaire, beneficiï aquells que intenten fer-lo caure. Com puc ajudar si cada cop que faig un moviment el resultat és patiment i pèrdua de vides? L'ancià del Districte 11 que van matar d'un tret per xiular. La repressió al 12 després que intervingués per aturar els assots a en Gale. El meu estilista, en Cinna, arrossegat, amb sang i inconscient, fora de la Sala de Llançament dels Jocs. Les fonts d'en Plutarc creuen que va morir arran dels interrogatoris. El brillant, enigmàtic i encantador Cinna, mort per culpa meva. Expulso el pensament perquè em resulta massa dolorós continuar sense perdre completament el meu fràgil control de la situació.

Què he de fer?

Si em convertís en la muntagarlaire... qualsevol bé que fes podria fer oblidar els danys perpetrats? En qui puc confiar per respondre aquesta pregunta? Per descomptat, no en l'equip del 13. Ara que la meva família i en Gale estan fora de perill, em veig amb cor de fugir. Només hi ha un problema. En Peeta. Si sabés del cert que és mort, podria

desaparèixer tranquil·lament als boscos i no tornar a mirar enrere. Però fins que això no passi, estic encallada.

Giro sobre els meus talons en sentir un esbufec. A la porta de la cuina, amb l'esquena arquejada, les orelles aplanades, hi ha el gat petaner més lleig del món. «Ranuncle!», crido. Milers de persones han mort, però ell ha sobreviscut i fins i tot té bon aspecte. De què s'ha alimentat? Pot entrar i sortir de la casa a través d'una finestra que sempre es queda entreoberta al rebost. Deu haver estat menjant ratolins de camp. Em nego a pensar en l'altra possibilitat.

M'ajupo i li estenc una mà. «Vine aquí, noi». No és probable que ho faci. Deu estar enfadat perquè l'hem abandonat. A més, no li estic oferint menjar, i la meua capacitat de proporcionar-li deixalles era el que als seus ulls em salvava. Durant un temps, quan ens trobàvem a la casa vella perquè a cap dels dos no ens agradava aquesta nova, va semblar que ens enteníem. I això s'ha acabat, clarament. Parpelleja els seus desagradables ulls grocs.

—Vols veure la Prim? —li pregunto.

El nom li crida l'atenció. A més del seu propi nom, és l'única paraula que significa alguna cosa per a ell. Fa un miol rovellat i se m'acosta. El recullo, li acaricio la pell i després vaig a l'armari on començo a furgar per trobar el meu sarró i ficar-lo a dins sense miraments. No hi ha cap altra manera d'introduir-lo a l'hovercraft, i ell ho és tot per a la meua germana. La seva cabreta, la Lady, un animal de valor real, per desgràcia no s'ha dignat a aparèixer.

Sento la veu d'en Gale al meu auricular, em diu que cal tornar. Però el sarró m'ha recordat que he de recollir una altra cosa. Deixo el sarró penjat al respatller d'una cadira

per la corretja i pujo les escales per anar a la meva habitació. Dins de l'armari hi ha la jaqueta de caça del pare. Abans de l'Extinció Especial, l'havia portat aquí des de l'antiga casa, pensant que la seva presència podria ser un consol per a la meva mare i la meva germana quan jo fos morta. Gràcies a Déu que ho vaig fer, perquè si no ara seria cendres.

El cuir suau té un tacte calmant i per un moment el record de les hores passades a l'escalfor de la jaqueta m'as-serena. Llavors, inexplicablement, els palmells de les mans em comencen a suar. Noto una sensació estranya que s'arrossega fins a la nuca. Faig una ullada circular per examinar l'habitació i comprovo que el lloc està ben desert. I ordenat. Cada cosa al seu lloc. Cap soroll no m'ha alar-mat. Què ha estat, doncs?

El nas em fa pessigolles. És l'olor. Embafadora i artifi-cial. Una espurna de blanc treu el cap d'un gerro de flors seques al meu tocador. M'hi acosto amb cautela. Allà, gai-rebé oculta per les seves cosines en conserva, hi ha una rosa fresca blanca. Perfecta. Fins a l'última espina i pètal de seda.

I sé de seguida qui me l'ha enviat.

El president Snow.

Quan començo a ennuegar-me per l'olor embafadora, retrocedeixo i corro cap a la porta. Quant de temps ha estat aquí? Un dia? Una hora? Els rebels han fet una ope-ració de neteja a Ciutat Victòria abans que m'autoritessin a baixar, per comprovar l'existència d'explosius, paranys, coses inusuals. Probablement la rosa no els ha semblat res destacable. Només a mi.

A la planta baixa, engrapo el sarró de la cadira d'una

revolada i deixo que vagi clavant patacs a terra abans no recordo que està ocupat. A la gespa, faig senyals frenètics en direcció als hovercrafts, mentre el Ranuncle s'agita al sarró. Li clavo un cop amb el colze, però això només l'enfureix més. Apareix un hovercraft damunt meu i en baixa una escala. Hi començo a pujar i el corrent em glaça fins que aconsegueixo pujar a bord.

En Gale m'ajuda des de la plataforma.

—Et trobes bé?

—Sí —dic, eixugant-me la suor de la cara amb la màniga.

«M'hi ha deixat una rosa!», voldria cridar, però no és cap informació que tingui ganes de compartir amb algú com en Plutarc, que ens observa. En primer lloc, perquè em faria quedar com una boja, com si hagués estat fruit de la imaginació, cosa que no cal descartar, o com si estigués sobreactuant, cosa que significaria un bitllet de tornada al país dels somnis induïts pels fàrmacs, un país del qual m'està resultant difícil escapar-me. Ningú no acabaria d'entendre que no es tracta només d'una flor, ni tan sols una flor del president Snow, sinó d'una promesa de venjança, perquè ningú més no va estar asseguda a l'estudi amb ell quan em va amenaçar abans de la Gira de la Victòria.

Esperant al tocador, aquesta rosa blanca-com-la-neu és un missatge personal adreçat directament a mi. Parla d'assumptes pendents. Xiuxiueja: «Et puc trobar. Puc arribar a tu. Potser ara mateix t'estic observant».